

hvad han saa lykkelig havde haabet og drømt, var lutter tomt Fantasteri! ... Og dog! Og dog! ... Var det ikke den samme Tvivl, der nu nagede og pinte ham selv? Han vidste, at han med al sin Kraft og Vilje havde søgt at dygtiggøre sig til sin Gerning. De mange tæt beskrevne Ark i hans Skrivebords-skuffe kunde vidne om den utrættelige Flid, den samvittighedsfulde Omhu, hvormed han Dag for Dag og Uge for Uge havde forberedt sig til sine Prækener — i Haabet om, at det dog tilsidst skulde lykkes ham at tage sine Tilhørere fangen under sit Ords, sin Bekendelses Magt. Men forgæves! ... Aldrig saasnart traadte han om Søndagen frem paa Prækestolen og saa de mange fremmede Øjne rettede imod ham nede fra Kirkens Gulv, før det var, som om al Ordenes Varme og Overbevisning frøs bort paa hans Læbe. Med Fortvivlelse hørte han sine Sætninger klinge hule og tomme hen under de genlydende Hvælvinger, mens han mærkede en bestandig tungere Dødsighed sænke sig over hele Forsamlingen. Det var, som om der mellem ham og Menigheden aabnede sig et bestandig bredere Svælg, hvorover hans Stemme ikke kunde naa — en isnende Afgrund, hvori alle hans mod Himlen stræbende Ord et for et sank ned som ihjelfrosne Fugle ...

Han havde standset sin stundesløse Gang og stillet sig hen i den brede Vinduesfordybning, hvorfra han med Taarer i Øjnene stirrede ud over Landet. Solen faldt gylden ind over hans magre Skikkelse; og som han stod der i sin brune, løst omgjordede Slobrok, med Skuldren støttet til Murkanten, og Hovedet indrammet af Vindueskarmens grønne Vedbendranke, mindede han om en ung Munk, der fra sin ensomme Klostercelle stirrer ud over den Verden, som ejer alle hans Længsler.

• Han kunde fra sit Vindu overse næsten hele Sognet. Lige nedenunder sig havde han et Hjørne af Præstegaardshaven, og over denne saae han udover et Par af Vejlbys store, cementpudsede Gaarde og det stensatte Gadekær. Herfra kunde han paa en Strækning af over en halv Mil følge den brede Sognevej, der bugtede sig frem over de højtliggende Marker, indtil den langt i Syd forsvandt mellem tre store, nøgne Muldbølger, bag hvilke